

ЕПАРХИЙСКИ ЛИСТ

С НАШИ БОГ

издание на храм,, Св.Цар Борис“

брой 10, октомври 2015 г.

ПОЗНАВАМЕ ЛИ ДЕТЕТО СИ

Продължава от миналия брой

Веднъж бях в едно училище – от тези училища, в които учителите не се осмеляват да влязат и да предават урока си. Беше в навечерието на Рождество Христово. Всеки ден бях в една канцелария от осем до два часа и приемах децата, които искаха да дойдат да говорят и времето не стигаше. Защо? Защото всяко от тях имаше реален проблем и искаше реално да говори. И знаете ли кое беше едно от недоуменията им: „Как намирате време и се занимавате с нас?“. Защото дори и в къщи не им се беше случвало подобно нещо.

Напротив, Църквата вярва, че душата на човека има и същност, и енергия. Това е много важно нещо, защото, какво казваме в „Отче наш“? „Насъщния ни хляб дай ни днес“, кой е насъщният хляб? Необходимият за нашата същност. Коя е нашата същност? Имаме тяло, хубаво! Я останете две седмици гладни? Да видим как ще се почувствате! Я се опитайте да си затворите носа и устата да видим дали ще издържите без кислород! Следователно знаем, че тялото ни не може да живее без храна и въздух. Коя е другата страна на нашата същност? Не е ли нашата душа? Църквата е категорична – човек е душа-тяло. Не душа и тяло, а душа-тяло, единни и неразделни. Човекът има душа, да го кажа по-ясно, която обаче иска поддръжка, иска грижа, в противен случай ще пострада от това, от което страда и тялото. Коя е храната за душата? Христос ни отговаря абсолютно и категорично: „ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот“ (Йоан 6:53) и на голямото изкушение – „Кажки на тези камъни да станат хляб, за да се наситят хората!“, отговорът бил категоричен, Махни се от Мене, сатана, „не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божии уста“ (Мат 4:5).

Какво представлява Светата Литургия, която извършваме всяка неделя? Това е трапезата, която Бог приготвя за нас и ни предлага две блюда – първо, Неговото слово, и след това Неговия

живот – Тяло и Кръв, за да се нахраним реално, да се укрепим душата ни. Св. Григорий Богослов подчертава, че трябва да помним Бога по-често, отколкото дишаме. По-добре е да се молиш, отколкото да дишаш. Какво щяхме да му кажем, ако той беше тук сега? Ама ако не дишам, ще умра. А той би ни казал: „Сериозно ли? Знаеш това? И не разбираш какво ще се случи на душата ти, когато не диша? Не се молим на Бога, за да изпросим да прави това или онова. За повечето неща, които просим, Той би могъл да ни каже „Не знаете какво искате!“. За душата молитвата е това, каквото е дишането за тялото. Как тичаме да проверим дали някой диша, за да видим дали е жив? Именно когато човек не се моли, той не е жив. Затова, ако не нахраним душата на детето, тогава как ще израсне? Как ще се развие? Как ще се противопостави? По какъв начин? Не искаме ли това от децата си – да се противопоставят на наркотиците, на всички тези неща? С чия сила? Със силата на разума ли?

Затова е много важно да осъзнаем, че загърбването на истинската природа на децата, на тяхното истинско съществуване е най-съществената причина за тяхното заболяване и причината, поради която не могат да се излекуват от разнообразните зависимости. Разорихме душите им. Осъдихме ги на умиране от духовен глад. Много родители се правят на умни, като

казват: „Знам ли как ще отгледам детето ми, знам ли какви принципи ще му дам“. И накрая идва моментът, в който детето влиза в юношеската възраст и бащата си търка очите, защото това тихо детенце, което винаги е изпълнявало това, което му е казвал, сега вече започва да му се противи, да се съпротивлява. Защо ли? Защото дори когато е било малко, то го е слушало от страх, а не от любов. Именно затова сега, когато може да надигне своята глава, то му казва: „Не!“. Един много известен атински журналист, който беше дошъл на храмовия празник в едно село и аз казах някои от тези неща, ми отвърна:

- Ако искаш да напиша нещо за възпитанието на децата, ще напиша каквото искаш. Но от дъщеря ми, която е 18-годишна, съм вдигнал ръце.

Казах му, че е много закъснял да се занимава с нея. Той ми отговори, че съм прав.

Тук Църквата не просто няма възражение, а бих казал, че тя съществува много преди завоеванията на психологията. Твърдят, че първи шест години имат основно значение за детето. Това са годините, за които казват:

- Малко е, не разбира.

Казват ни, че тогава се формира, защото тогава се придобиват впечатления. Това са годините, в които трябва да дадем на детето си нещо, трябва да дадем опита от Бога в тази проста и нежна възраст. Защото децата в тази възраст разбират не с мозъка, а със сърцето си, което е чисто. Затова истината влиза в тях и създава опит.

Тези дни в храма дойде една майка с детето си, което веднага, щом влезе вътре и видя иконите, каза „Ма-ма!“. Тя го заведе при иконите да ги целуне. Майка му ми каза, като се смееше:

- Отче, не можем да си тръгнем от храма, докато не целуне всички икони!

Аз й отговорих:

- Да знаеше как този опит на детето ти, който сега гледаш и се смееш, утре ще го спаси!

Именно това е опитното преживяване на Бога още в тази възраст. Аз не се страхувам от юношите, които подлагат нещата под съмнение. Бих казал, че поставянето под съмнение е знак за жизненост. Въпреки че понякога си мислим, родителите мислят, че трябва да имаме власт над тях дори когато се оженят – за да им създадем допълнителни проблеми. Трябва така да отглеждаме детето, че то да бъде отговорно и свободно и когато се отдалечи от нас, да може да се задържи на краката си без нас. Всяко друго възпитание е осъдено на неуспех. В каква степен ще почувстваме неуспеха е друг въпрос. Тези дни

четох за болестите и човек вижда, че и старец Порфиий и старец Паисий, тези хора, които били водени от същия Светия Дух, били на едно и също мнение, а именно, че трябва да говорим на децата, докато са малки. Когато пораснат, тогава да говорим на Бога за тях. Престанете да им давате съвети.

Всъщност въпросът се състои в това, детето да бъде въведено в Църквата, както детенцето казва „Ма-ма“, а от друга страна – в храма понякога довеждат да причастяваме деца на 4 години. И едни викове, дърпат се, не е за говорене, какво означава това? Това означава, че майката го води веднъж на три години в църква да се причасти и това пространство е непознато за детето. Именно затова то не разбира и се противи. Родителите биват издадени от поведението на децата им, което точно показва какво възпитание са им дали. Когато малкото дете се храни правилно, когато порасне, пак казвам, нека поставя нещата под съмнение, нека уважим факта, че поставя нещата под съмнение, когато в него сме развили усещането за отговорност. Защото и тук се прави една грешка: много пъти отглеждаме децата сякаш имат забавено умствено развитие. Да не се измори, клетото, да не си постели леглото, да не прави това, да не прави онова, сякаш имаме дете с физически увреждания. И това дете израства и на нищо не се е научило. И само да се отдалечи от родителите си, то попада във всички капани, защото не се е научило само да се изправя на нозете си, защото смятаме за успех това, че още ни слуша.

Знаете ли, един голям бич, който споменах, е СПИН-ът. Какво е СПИН? Той е плод на една автономизирана от любовта сексуалност. Кога ние обсъждахме отговорно с децата ни важни истини за техния живот? Откъде чакаме да ги научат? От телевизията и списанията ли?

Веднъж ме поканиха в едно училище. Помолиха ме да говоря от гледна точка на Църква. Казах им:

- Тези от специалистите, които идват тук, идват да ви кажат кой е в риск. Аз ще ви кажа кой не е в риск. Не е в риск този, който обича. СПИН-ът – това е плод на автономизирана от любовта сексуалност. Когато обичаш, уважаващ другия, почиташ другия, не си играеш с любовта, зачиташ личността на другия. Идват тук и ви казват „Да!“ на секса, не на СПИН! С други думи, гледайте да не се заразите! Те обаче не ви казват, че „Да!“ на секса, тоест на многобройните връзки означава „Не!“ на любовта, не са ви казали, че ще останете увредени,

ако утре се влюбите и е трагично да виждаш млади хора, които не са способни да възлюбят.

Една голяма част от разводите се дължат на това, че хората са станали неспособни да обичат. Нито обичат, нито се доверяват на любовта на другия. Затова и не могат да се задържат на

краката си. Неспособни и увредени хора, които са отгледани неправилно.

Продължава в следващият брой
автор Павел Йоану, митрополит на Сисанио
<http://www.dveri.bg>

МОЛИТВА НА РОДИТЕЛИТЕ ЗА СВОИТЕ ЧЕДА - КЪМ ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА

Пресвета Богородице!

На кого друг подир Бога да препоръчаме нашите деца, ако не на тебе, всемоощна защитнице на християните и скоро помощнице във всяка нужда?

Приеми, небесна Царице, под твоя закрила нашите чедра и бъди им ти майка, Майко Божия! Пази ги от всяко душевно и телесно зло, изпроси им да останат през целия си живот в благодат и милост пред всеблагия Бог, да успяват във всяко добро и полезно начинание и никога да не унинат в пътя на истинския и честит живот, съгласен с волята на твоя възлюбен Син, нашия Господ Иисус Христос.

И така, с хвалебни песни на благодарност, всякога да те прославяме, небесна защитнице, и да възпяваме всесветата и всемогъща Троица, Отец и Син и Свети Дух! Амин!

РАЗМИСЛИ ЗА ХЕЛУИН

Напоследък особено модерно за младежите е да заменят българските празници с чужди – европейски или американски, индийски или африкански, турски или мексикански – няма значение какво празнуваме, важното е да избягаме от себе си, от нас си, от народността си, да заменим спомените си с нещо модерно. Няма значение дали разбираме смисъла и идеята, които са скрити в празника, важно е да забравим, че сме българи. Така и празникът Хелуин през последните години навлезе в „българската“ традиция, в културата на новия българин.

Името "Хелуин" произлиза от средновековен английски език и е разночетено на "All Hollow's Eve", с което римокатолиците обозначават нощта към техния празник на Всички светици. Келтите празнували своята Нова Година - Самайн в нощта на 31 октомври срещу 1 ноември. С това те отбелязвали края на светлата (лятната част) от годината и началото на тъмната (зимната част). Това бил моментът, както те вярвали, когато между отвъдния свят и света на живите границите се размивали. Вследствие на това живите могли да преминат в отвъдните измерения, а от там, съответно, в нашия свят нахлували умрели герои, митични персонажи и множество "богове" и "богини".

Хелуин е особено неприемлив за Православното съзнание поради това, че той предлага на децата и възрастните директна среща с демоните – поднебесните духове на злостата, които, според Свещеното Писание търсят всякакви начини да погубят човека. Подмяната на истината в Хелуин се състои в това, че този „псевдо“ празник се опитва да ни приучва да не се отвърщваме от демоните и да не възприемаме смъртта като драматична последица от греха, а като маскарад, като безобидна игра и забава. Оттук идва и най-голямата заплаха за децата ни – те свикват с мисълта, че не е грех, а дори е забавно да отмъстиш и е позволено да правиш пакости, ако

съседите не те почерпят с бонбони когато ги посетиш маскиран като вампир, вещица или паяк например.

Този празник така се насажда и от медиите, че е трудно човек да се бори. Масово се празнува в училища и детски градини поради невежество и нелепост. Бесовският характер на Хелоуин личи и от факта, че починалите се представят като духове, които не могат да намерят покой и които са готови да плашат живите и да им пакостят. Истината е съвсем различна и Православната Църква ни я е разкрила в пълнота. Любовта преодолява границата между живите и мъртвите чрез силата на молитвата ни за починалите и чрез действието на Божията милост.

За незнание или просто за човекоугодие става дума, когато християнин се съгласява с участие в празника. Именно за това ми се ще да поразмислим. Ще се опитам да се придържам към Истината, за това моля да ми простите, особено ония, които намират доводите ми за крайни. Св. ап. Павел съветва римляните „Със сърце се вярва за оправдание, а с уста се изповядва за спасение“ – силни думи! Та тука е мястото да се определим ние от кои сме – християни ли сме или не. Пред кого ще отговаряме – пред човеци или пред Бога, на кого да угодим – на нашето дете, на модерната съседка, на сляпата учителка или на Христот? Да пусна ли детето си да празнува Хелоуин с маска на симпатично бясче или да си навлека негодуванието на квартала като изоблича греха на това безумие? Някой ще си каже - „Чак пък толкова?!“. Да, даже и повече!

Вижте какво казва Христос: „Който не събира с Мен, разпилява“ или „Който не е с Мен, е против Мен“. Светите отци за тази вяра са давали живота си. Но да, ние не сме светци, просто само сме призвани за святост. Да се съглася с греха или

да го изоблича, да изповядам Христос или да си замълча. Всеки според свободната си воля, според любовта си – един така, друг иначе. Но когато чуем призива на Бога „вие сте светлината на света“ или „идете проповядвайте по цял свят“ живият християнин би трябвало да се зачуди къде да проповядва, в Япония ли, в Китай ли, къде е този свят, къде е мястото на неговото свидетелство. Кой е твоят свят? – там е и мястото на твоето свидетелство. Проповядвай в магазина, в квартала, на работа, в рейса, на близки и приятели, а може би е добре да засвидетелстваш Христос пред детето си в училище, в детската градина. Да свидетелстваш любовта си към Бога просто като изобличиш заблудата. „Да внимаваме, да внимаваме, та с мир да принесем светото възношение“ е призивът на свещеника по време на светата литургия. Именно Христовото възкресение сме длъжни да принесем, да говорим за Него, за спасителното Му дело, повече отколкото говорим за политика, спорт или просто клюкарстваме.

Вижте в псалтира псалом 8: „Из устата на младенци и кърмачета Ти си стъкмил похвала, за да засрамиш Твоите врагове, та да направиш да млъкне враг и мъстител“. Сякаш именно оттам дяволът се е озлобил към нас, хората, и то към тия най-малките. Сякаш сатаната, имитирайки Бога, си стъкмява похвала из устата на младенци, на нашите деца - „лакомство или беля“, а похвалата на Светата Троица е тази - „благословен е Идещият в име Господне“.

Нека, братя и сестри, да не сме като тръстика подмятана от вятъра, а като дърво здраво вкоренило се в устоите на Светата Православна Църква.

автор Димитър Георгиев

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ

С радост Ви съобщаваме, че на 19.09.2015г с Водосвет и Благодарствен молебен тържествено поставихме началото на новата учебна година в Неделно училище „Св.Климент-Охридски“. Част от екипа на училището, а също и някои от децата със своите родители не успяха да присъстват, тъй като откриването съвпадна с ежегодното поклонение в Калоферския манастир „Покров Богородичен“, на което енориаши (доброволци) от нашия храм подготвят манастира за дългата зима. Но макар и в

намален състав успяхме с молитва, детски усмивки и добро настроение да поставим началото на учебната година.

Наложиха се някои промени в екипа, а и в устройството на работата ни. Тъй като досегашната ръководителка на Втора група, г-жа Маргарита Врангалова се сдоба с рожба, нейната работа с големите деца в Неделното училище пое г-жа Добринка Неделчева, от своя страна от дългогодишен майчински отпуск се завърна г-жа

Юлиана Станева, която заедно с новият ни учител г-жа Деница Бинева поеха Първа група.

Промяната, която ще развълнува и родителите е поставената коркова дъска в ляво от входа на училището. Там те могат да видят част от нещата, които техните деца изработват по време на уроците.

Пожелаваме успех на всичките ни ученици през Новата учебна година!

Господ да ги укрепва във вярата и в учението!

автор Юлиана Станева

ЕНОРИЙСКИ ПИКНИЦИ

В предпоследния ден на месец август Православното сестринство на „Жените мироносици“ към храм „Св. цар Борис-Михаил“ организира пикник за енорияшите, заедно с техните семейства.

Събитието се проведе след Св. Литургия на една от тихите поляни в Аспаруховския парк. След като се подкрепихме с предварително подготвените сандвичи и плодове се отдадохме на активен спорт. Футбол, волейбол, федербал, хвърляне на фризби бяха само част от игрите, които проведохме. Пикникът се разпротря във времето чак до късния следобед, като някои семейства го продължиха дори със слънчеви и водни бани на плажа.

Тъй като всички останаха доволни, особено най-малките, идеята за втори пикник дойде бързо. Отново се съобщи след Св. Литургия на всички енорияши и така на 13 септември заедно, малки и големи се отправихме към познатата полянка. Този път организаторите бяха още по-подготвени. След лекото похапване последваха няколко състезателни игри. Деца и родители премериха сили в скачане с чували, а

също и в щафетно бягане с яйце в лъжица. Доброто настроение не ни остави и в този неделен ден.

Кадри от пикника

автор Юлиана Станева

ЗА СЕДМИЦАТА НА ПРАВОСЛАВНАТА КНИГА И ОЩЕ НЕЩО...

Седмичата на православната книга, която се проведе от 7-ми до 13-ти септември, отново стана събитие за нашия град. Тя беше време и място за преставяне, обсъждане и предлагане на

най-новото и най-доброто от изданията на православна литература на български език. Някои от издателствата представиха и книги на руски и сръбски, които все още чакат своите преводачи.

Наред с беседите и срещите с духовници, автори, издатели и общественици, се състоя и семинар на тема „Православна педагогика и възпитание“. Най-голям интерес предизвика участието на кипърския митрополит Атанасий Лимасолски, както в семинара, така и във вечерните срещи- беседи, провели се в сградата на Общината. А книгите „Думи за живот“ и „Изкуството да живееш с Бог“, съставени по негови лекции и неделни беседи, бяха най-често купуваните от специализираните щандове пред храм „Св. Николай Чудотворец“ и пред лекционната зала в Общината.

В словото си по случай закриването на седмицата, Варненският и Великопреславски митрополит Йоан предаде и едно специално послание на епископ Атанасий към православните християни не само от нашия град, споделено при неговото заминаване. То определено ни изненада и ни накара да се замислим.

Епископ Атанасий, наред с поздравите и благословиите си, ни напомни, че имаме много силен и верен покровител в лицето на Св. Георги Победоносец. Той разказал на дядо Йоан за последното чудо станало преди няколко години на Атон, свързано със Зографския манастир.

Един християнин от о. Кипър, получил указание в сънно откровение, че трябва да дари икона на Св. Георги, като лично я занесе в Българския манастир на Св. Гора. Тъй като иконата била голяма и твърде тежка, в края на своето пътуване мъжът изтощен приседнал на пътеката водеща към манастира и задрямал. В просъница видял млад мъж, който му предложил да отнесе иконата и така да помогне на измория поклонник, при което той отказал. Когато се събудил, видял че иконата я няма. Бързо се изкачил и влизайки в манастира забелязал глъч и трескаво лутане на монасите. По-късно разбрал, че те открили току- що нова, неизвестна до тогава икона на Св. Георги, поставена в средата на храма.

Това била иконата на кипърския поклонник. Това чудо до днес се разказва в Кипър и буди възхита от така осезаемото присъствие и подкрепа на Св. Георги, като закрилник на българския манастир на Атон, а чрез него и на целия български народ.

Ако се върнем назад в историята, ще видим, че Св. Георги е почитан за покровител на българските царе и наследниците им от Шишмановата и Тертеровата династия, както и на цар Симеон I Велики. За покровителството на светеца научаваме и от житието на Св. Пимен Зографски (Софийски), подвизавал се на Атон през най-мрачните и бездуховни години от турското робство- края на XVI-ти и началото на XVII-ти век. Там четем:

„Недоумявам, чедо, какво да ти кажа. На себе си ли бях или на сън, не знам, но като си казвах молитвата, видях видение. Пред мен застана застъпника на манастира ни, облечен в светли и сияещи военни дрехи и ми рече, че го праща сам Бог. Показа ми много градове и села, като каза: „Защо се бавиш? Градовете и селата са твоето отечество. Върви и ги утвърди във вярата, за да не загинат. Побързай, аз ще бъда с теб, не бой се.““

И монахът Пимен напуснал Св. Гора и се върнал в родната България. 30 години Св. Пимен Зографски обикалял градове и села. Построил и възстановил много църкви и манастири, които сам изографисал. Поучавал народа във вярата, четял им Божието слово, помагал на бедни, лекувал болни, изцелявал слепи с Божията помощ и с подкрепата на своя светец-покровител.

Ето как Св. Георги закрилял и закриля православния ни народ. Дано всички ние по достойнство славим и почитаме и никога да не забравяме големия Божи угодник и наш закрилник Св. Георги Победоносец!

автор Боряна Петрова

НА МОЛИТВА И ТРУД В СКИТА „ПОКРОВ БОГОРОДИЧЕН“

Миналия месец голяма група млади ентузиастични от енорията ни, Св. Цар Борис, посетихме за пореден път презвитера Ваня в скита "Покров Богородичен", намиращ се в близост до Калофер, който тя от доста години вече обгрижва съвсем сама, макар и болна. Тъй като има нужда от помощ за някои сезонни трудове, синът ѝ, о. Георги, инициира ходенето и ръководеше през цялото време дейностите, които се извършваха

там. А организатор на пътуването беше нашият брат в Христа, Илиан. Всеки помогна според силите си за общото дело, някои цепиха, режиха и подреждаха дърва, други почистиха храма, трети изчистиха и окопаха градинката ѝ, а имаше и отговорници по изхранването на групата. Някои от мъжете се заеха с укрепване на част от пътя, по който се стига до манастира, за да може скита да бъде по-лесно достъпен за превозни средства.

Така всеки успя да се включи активно в трудовата част. А дневният режим, то се знае- ставане рано, общи молитви, храна в определен час и труд... За това пък почивката привечер ни се струваше тъй сладка. По инициатива на о. Георги в неделя, след Св. Литургия отслужена в скита, се организирахме и посетихме намиращата се в близост Екопътека. Взехме си малко вода и храна и отидохме на разходка, половин ден планински туризъм. Една чудесна разтуха, която освен всичко друго, допълнително ни сплоти като група.

Нека Бог да ни дава сили да се включваме в подобни богоугодни инициативи, за слава Божия и лично душеспасение.

Амин!

автор Лидия Балүлова

ПЦДОН

ПРАВОСЛАВНИТЕ СЕМЕЙНИ ЦЕННОСТИ СРЕЩУ НАРКОТИЦИТЕ

Проведе се тренинг-кампания за превенция на зависимости под надслов „Православните семейни ценности срещу наркотиците“. Целта на кампанията беше да бъдат подпомогнати свещеници и активни членове на седем варненски енории в усвояването на знания и умения за изнасяне на беседи пред енориаршите по темите за зависимостта и независимостта от наркотици, погледнати през призмите на науката и на православното християнство.

Проектът се осъществява с благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан и беше финансиран от Дирекция „Превенции“ на Община Варна.

За пръв път на територията на Община Варна се проведе подобен тип събитие, обединяващо усилията на отделните енории в борбата с един от най-сериозните проблеми на съвременното общество; проблем, който вече виждаме навсякъде около нас, в нашите семейства и в семействата на нашите близки; а именно употребата на психо-активни вещества – марихуана, алкохол, наркотици – като част от „естествената“ култура на младите. Тази реалност се е пропила в обществото ни до степен, в която, дали от чувство на безсилие, дали от липса на

загриженост, сякаш вече сме спрели да ѝ обръщаме внимание. До момента, в който разберем, че нашето дете, племенникът ни, внучето... е покварено. И как е станало това?! За съжаление, много по-късно, след дълги и мъчителни години на борба, можеби ще разберем, че за разнасянето на тази поквара носим отговорност и ние самите. А истината е, че няма друг момент, освен настоящия, в който да понесем своя дълг и да се опитаме да разберем как самите ние допринасяме за развитието на проблема с наркотиците и каква е нашата роля в превенцията му.

Реализирането на тази тренинг-кампания имаше за цел да откликне именно на тази необходимост – да бъде дадена възможност на хората (както на възрастните християни във различните варненски енории, така и на всеки, който, носи в сърцето си православните ценности и желае да разшири познанията си по темата) да получат знания и разбиране за основни фактори в семейството, водещи до развиване или до превенция от развиване на зависимост, погледнати през призмата на православното християнство и обосновани научно.

Семинарът се проведе на две части през месец септември в Духовно-просветния център

„Св. Архангел Михаил“. В първата част участниците се подготвиха теоретично за изнасяне на беседа на тема „(Не)зависимост от наркотици – поглед на науката и поглед на православието“. В края на първата част беше направен подбор на участниците за втората част, която имаше практическа насоченост. Подборът се проведе на доброволен принцип, като участието в кампанията продължиха тези, които ще участват в реализиране на беседи по енории в следващия етап от проекта.

Участниците, които преминаха и двете части на семинара и проявиха желание за организиране и изнасяне на беседа в тяхната енория бяха подпомогнати от организаторите на проекта за реализирането на беседата през месец октомври. До края на месец октомври беседи ще бъдат изнесени в седем енории в град Варна.

Нека да положим общи усилия за достойното бъдеще на децата ни!

от <http://otvoriochi.org/>

**На 12 октомври се венчаха нашите
приятели Митко и Стела.
Пожелаваме им много семейни
радости,
пълнен с деца дом и много търпение,
за да
понасят един другиму теготите си и
така да изпълнят Божия закон!
Слава Богу!**

Внимание! Вестникът съдържа текстове от Священото Писание и икони. Не го използвайте за домакински и други нужди!

Енорийски лист „С нами Бог“ се издава с благословението на Варненски и Великопреславски митрополит Йоан.

Адрес на храм „Св. Цар Борис Михаил“
Гр. Варна, кв. Аспарухово, ул. „Места“ 38 а
<http://sveticarboris.net/>